

INGEZONDEN.

DE PENSIOENRAAD EN ONZE PATIËNTEN.

Sedert bijna twee jaren is in mijn behandeling voor een zeer hardnekkige ziekte een patiënte, die een rijksbetrekking heeft (had). Dezen zomer vroeg zij pensioen aan, omdat haar ziekte haar reeds lang belette haar werkzaamheden waar te nemen. Op 20 October werd zij aan een geneeskundig onderzoek voor den Pensioenraad onderworpen. Dit onderzoek geschiedde door twee door dien Raad aangewezen geneeskundigen in mijn tegenwoordigheid; dit laatste op verzoek van de patiënte. Op raad der aangewezen collegae voegde ik mijn schriftelijk oordeel aan het rapport toe en ik stelde mij beschikbaar voor het geven van verdere mogelijk gewenschte inlichtingen. Kort na dit onderzoek verergerde haar ziekte, zoodat zij ter behandeling en verpleging in een ziekenhuis moest worden opgenomen, waar zij thans nog ligt. Haar toestand is *zeer ernstig*. Op 22 December toonde zij mij een briefje met de vraag, of ik hieromtrent eenige opheldering kon geven. Het was gedateerd 19 December, kwam van het bureau van een ander ziekenhuis en bevatte de mededeeling, dat „in overleg met Dr.” (een collega, uroloog) op 21 December een bed in een zekere zaal voor haar beschikbaar was. Daar ik evenmin als de patiënte iets hiervan begreep, schelde ik den in het briefje genoemden collega op met de vraag, of hij in deze duistere zaak eenig licht kon ontsteken. Hij deelde mij tot mijn groote verbazing mede, dat hij door den Pensioenraad was aangewezen, om een rapport over den toestand van deze patiënte uit te brengen, dat de Raad verlangde, dat de patiënte daartoe opgenomen werd en dat hij op grond daarvan de patiënte had doen aanschrijven door het ziekenhuis. Hij meende, dat dus alles in orde was, behoudens een „kleine vergissing” van het ziekenhuis, n.l. het verzuim van de reden der opneming te vermelden bij de aanschrijving.

Tot zoover de feiten. Ik stel dus vast, dat in dit geval:

1°. De Pensioenraad de beoordeeling, of een patiënte wegens ziekte of gebreken ongeschikt is voor de verdere waarneming harer betrekking, opdraagt aan twee door den Raad uitgekozen geneeskundigen, die haar aan een volledig onderzoek onderwerpen, hetgeen voor haar alles behalve aangenaam is, maar die Raad daarna blijk geeft, aan het oordeel dezer twee door hemzelf uitgekozen geneeskundigen geen waarde te hechten, door het verlangen van een hernieuwd onderzoek door een anderen geneeskundige.

2°. De Pensioenraad het onderzoek van een patiënte opdraagt aan een haar geheel vreemden geneeskundige, zonder eenige desbetreffende mededeeling noch aan haar zelve, noch aan den behandelenden geneeskundige en zonder haar de gelegenheid te verschaffen, zich bij het onderzoek door den haar behandelenden geneeskundige te doen bijstaan.

3°. Een collega in opdracht en in dienst van den Pensioenraad een hem geheel vreemde patiënte doet aanschrijven, om zich binnen twee dagen op een zaal in een bepaald ziekenhuis te doen opnemen, zonder eenige voorafgaande mededeeling aan of eenige aanraking of overleg met deze patiënte, zelfs zonder bijvoeging van het doel der opneming en zonder zich bij den behandelenden geneeskundige ervan te overtuigen of de voorgenomen opneming en het onderzoek wel mogelijk zijn met uitsluiting van onherstelbaar nadeel aan de gezondheid of de geneeskundige behandeling der patiënte.

4°. De geneeskundige adviseur van den Pensioenraad of bij dergelijke handelingen van den Pensioenraad geheel genegeerd wordt, of ze stilzwijgend duldt dan wel machteloos daartegenover staat.

Ik wil nog hieraan toevoegen, om a priori elke gedachte aan gekrenktheid mijnerzijds om materieele belangen uit te sluiten en duidelijk te doen uitkomen, dat het hier alleen te doen is om de belangen van een patiënte, dat het hier geldt een patiënte, van wie ik, op grond van haar beroep, nooit eenige materieele vergoeding voor mijn behandeling heb gevorderd, of ooit vorderen zal.

Ik heb gemeend dit fraaie staaltje van de wijze, waarop de belangen van onze patiënten worden behartigd door een onzer overheidsorganen, in casu, den Pensioenraad, niet voor mij alleen te moeten behouden.

's-Gravenhage, 22 December 1926.

F. HIJMANS, *chirurg-uroloog*.

EEN ONBILLIG OORDEEL OVER DE EERSTE ROTTERDAMSCH MAATSCHAPPIJ VAN VERZEKERING TEGEN ONGEVALLLEN.

Het in dit *Tijdschrift* van 20 November j.l. voorkomende artikel met het opschrift: „Boerenbedrog”, vereischt een antwoord onzerzijds, omdat daarin onze naam wordt genoemd. De schrijver richt zijn pijlen tegen de verzekering der geldelijke gevolgen van een aantal met name genoemde ziekten en verbindt daaraan de volgende aantijging: „Maar wat ik in de Rotterdamsche heeren zeer onaangenaam vind, is, dat zij door dat bedriegelijke lijstje van twee en dertig uitverkoren ziekten, welke namen in potjes-latijn door de eenvoudige aspirant-verzekerden niet worden begrepen, die ongelukkige slachtoffers in den waan brengen: te zijn verzekerd tegen ziekte, terwijl in de meerderheid der gevallen de ziekte niet op het lijstje te vinden zal zijn. Ja, het is werkelijk speculatie in ziek-zijn”.

Zooals velen der lezers bekend zal zijn, wordt deze verzekering behalve door onze maatschappij, door een groot aantal andere maatschappijen, zoowel binnen- als buitenlandsche, aangeboden, als aanvulling op de persoonlijke verzekering tegen ongevallen. Men is daarbij ten deele tegemoet gekomen aan de vraag naar een algemeene ziekteverzekering.

Deze laatste soort van verzekering — de verzekering tegen alle ziekten — vereischt een zeer scherpe contrôle en geeft daardoor aanleiding tot velerlei geschillen, waarom het meerendeel der maatschappijen deze verzekering niet sluit.

In den prospectus, tevens aanvraagformulier, bij onze maatschappij in gebruik voor „de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van een 32-tal ziekten”, worden deze met *name* genoemd en niet in „potjes-latijn”, zooals dr. JAN VAN EPEN insinueert, doch het meerendeel in zuiver Nederlandsch 1). Van „boerenbedrog” is dan ook geen sprake en de naam onzer maatschappij heeft een te goeden klank in ons land, om deze aantijging op ons te laten rusten. Wij vertrouwen dan ook, dat de schrijver deze zal terugnemen.

Verder uit de schrijver nog een grief tegen het honoreeren met f 1,— voor een eenvoudige verklaring, waarin de geneesheer mededeelt, aan welke der 32 met name in de polis genoemde ziekten de verzekerde lijdende is. Hij noemt dit „het in verleiding brengen van den braven huisdokter om zijn beroepseed te breken”. Ook deze zaak wordt door den inzender ten onrechte te veel opgeblazen. De verzekerde zelf heeft belang bij de in te dienen verklaring en zal dan ook zijn huisdokter gaarne machtigen een dusdanige verklaring af te geven. Onze maatschappij neemt ook genoegen met een aan onzen medisch-adviseur te richten verklaring, waarin alleen wordt medegedeeld, of de ziekte, waaraan de patiënt lijdende is, behoort tot de 32 met name in de polis genoemde ziekten.

Eigenaardig is, dat wij onder onze verzekerden een aantal geneeskundigen tellen, die deze aanvullende beperkte ziekteverzekering gesloten hebben.

Wij achten een houding als in deze zaak door dr. VAN EPEN aangenomen, niet in het belang van de verzekerden, vooral niet op plaatsen waar slechts één geneesheer is.

De Directie der Eerste Rotterdamsche Maatschappij van Verzekering tegen Ongevallen

Rotterdam,
December 1926.

P. R. MEES.
J. BRUNSTING.

1) Onze redactie heeft zich door het lezen van den bedoelden prospectus ervan overtuigd, dat dit inderdaad de zuivere waarheid is.